

Arrest

nr. 261 884 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS, loco advocaat C. DESENFANS, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster dient op 17 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 9 november 2020. Haar partner dient op 17 januari 2020 eveneens een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 april 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in San Salvador in het gelijknamige departement. U woonde vervolgens heel uw leven in de kolonie Jardines de Volcán te Ciudad Merliot in Santa Tecla, gelegen in het departement La Libertad. U bent niet gehuwd, maar heeft wel sinds 2000 een relatie met P.C.G.G.(...) (DVZ xxx; CGVS X). Jullie hebben samen twee kinderen: M.S.G.G.(...) (DVZ xxx) en M.V.G.G.(...) (DVZ xxx). Sinds 2014 kwam uw partner bij u in Jardines de Volcan wonen, waar jullie vervolgens tot aan jullie vertrek samen met de kinderen woonden. U studeerde tot vorig jaar ICT en informaticatechnologie aan de universiteit Doctor José Matías Delgado, maar u werkte deze vijfjarige opleiding niet af door uw problemen. U werkte tot 2016 à 2017 in de zaak van uw neef en nadien deed u allerlei kleine jobs voor vrienden en voor ondernemingen zoals het onderhoud van webpagina's, onderhoud van pc's, etc.

Op zondag 19 november 2010 ontving u het nieuws dat uw broer was overleden. Hij was die ochtend namelijk in aanraking gekomen met twee mannen die aan het straatracen waren. De auto van uw broer stond in de weg waarna er een ruzie ontstond en uw broer in elkaar geslagen werd. Hij overleed aan zijn verwondingen en er kwam een rechtszaak tegen de daders, L.P.(...) en R.M.C.(...). U werd in 2012 opgeroepen voor verscheidene hoorzittingen waarop de vader van L.P.(...) u meermaals aansprak. Hij liet uitschijnen dat hij nog samen met uw vader voor een krant had gewerkt, maar uw vader herinnert zich dit niet. Hij smeekte u tevens om de beschuldiging tegen zijn zoon in te trekken en probeerde u om te kopen. Uiteindelijk werden de jongeren veroordeeld tot 15 jaar cel en stopten de benadering door de vader van L.P.(...).

In 2018 zag u de vader van L.P.(...) opnieuw overal opduiken. U dacht dat dit toeval was, maar vanaf juli of augustus 2019 werd u gebeld en deelde men u mee dat L.P.(...) strafvermindering had gevraagd. Hij had namelijk de helft van zijn straf uitgezeten en zou daardoor voorwaardelijk vrij kunnen komen. Men vroeg u dan of u op de hoogte gebracht zou worden van het resultaat van zijn aanvraag en of hij dan werkelijk voorwaardelijk vrijgelaten zou worden. Uiteindelijk ontving u geen nieuws van de rechtbank omtrent de voorwaardelijke vrijlating. Daarom vroeg u de documenten van de zaak op om te weten te komen of L.P.(...) uiteindelijk was vrijgelaten. U kreeg hier echter geen antwoord op.

De vader Van L.P.(...) benaderde u aan de universiteit waar u toen studeerde, aan de school van de kinderen, et cetera. U zag hem overal opduiken en hij probeerde steeds met u te praten. U ontweek dit echter telkens door van hem weg te gaan en uw kinderen aan een andere schoolgang op te pikken. Hij sprak u dan ook nooit meer aan.

Naast de problemen omwille van de moord op uw broer had u in juni 2018 gezien hoe twee bendeleden in uw straat passeerden die op weg leken te zijn naar een slachtoffer. Een tijdje later hoorde u enkele schoten en bleek er iemand vermoord te zijn. De volgende 2 à 3 dagen vroegen bureu u naar het incident. U denkt dat de bende hen waarschijnlijk had bevolen om ernaar te vragen om te weten te komen wat u wist over deze gebeurtenis.

Ook werd uw auto in 2019 zwaar beschadigd door bendeleden. Uw banden waren plat gestoken, het venster was ingeslagen en ze hadden ook de batterij proberen meenemen. U parkeerde uw wagen altijd op een parking waar veel bendeleden samenkwamen. Ze stelden u dan ook soms vragen zoals waar u werkte. Ook kenden ze de naam van uw zoon en u vreest dat ze hem zouden kunnen dwingen zich bij hen aan te sluiten.

Verder verborgen de bendeleden zich soms in de buurt van uw huis wanneer de politie in de wijk patrouilleerde. Ook gooiden ze hun drugs dan in uw tuin en nadien belden ze dan aan om de drugs te recupereren.

Ten slotte werd u ook tussen 2018 en 2019 maandenlang aan de bushalte aangesproken door een man die u vroeg of u gehuwd was en of u een burger was. U ontweek zijn vragen telkens. Eén keer volgde hij u ook tot aan de straat waar u woonde.

Uw partner kende eveneens problemen in El Salvador. Hij werd namelijk in de gaten gehouden door de bendeleden in de kolonie waar jullie woonden omdat hij door zijn werk vaak pas laat terug thuis kwam. Hij werd dan regelmatig door de bendeleden aangesproken omdat ze wilden weten van waar hij kwam en wat hij van werk deed.

U verliet El Salvador samen met uw partner en uw kinderen op 12 januari 2020 en kwam de volgende dag aan in België. Op 17 januari 2020 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Nadat jullie reeds in België waren aangekomen, kwam u erachter dat het verzoek tot voorwaardelijke vrijlating van L.P.(...)was ingewilligd. U vreest nu dat u of uw familie iets zou kunnen overkomen aangezien zijn vader u reeds stalkte en achtervolgde.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat ze u of uw familie zouden vermoorden. Ook vreest u dat ze uw kinderen zouden inlijven bij de bende of uw dochter zouden ontvoeren en verkrachten. Verder vreest u ook dat jullie iets zou overkomen door het werk van uw echtgenoot of door de stalking van de vader van L.P.(...).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; het Salvadoraans paspoort van uw zoon; het Salvadoraans paspoort van uw dochter; uw identiteitskaart; uw rijbewijs; de geboorteakte van uw zoon; de geboorteakte van uw dochter; de overlijdensakte van uw broer; documenten omtrent de rechtszaak over uw broer; documenten omtrent de voorwaardelijke vrijlating van L.P.(...); krantenartikels over de moord in uw buurt waarbij u de bendeleden zag passeren; krantenartikels over de moord op uw broer; update van het openbaar ministerie over de zaak van uw broer; foto van uw buurt; krantenartikel over de buurt waar u woonde.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

*Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.*

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. U verklaarde namelijk El Salvador te hebben verlaten doordat u gestalkt werd door de vader van L.P.(...), die uw broer vermoorde en haalt daarnaast ook problemen aan die u met de bende had. Dit probleem situeert zich echter in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met

één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat de benaderingen in 2012 door de vader van L.P.(...) geenszins zwaarwichtig genoeg zijn om beschouwd te worden als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo sprak hij u enkel aan op de hoorzittingen van de rechtszaak en heeft hij u nooit bedreigd (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p.16). Hij probeerde het namelijk enkel op een akkoordje met u te gooien en bood u geld aan opdat u de zaak zou laten vallen (ibid.). U weigerde dit telkens en uiteindelijk werden de twee mannen veroordeeld tot 15 jaar cel (CGVS, p.13), waarna de benadering door de vader van L.P.(...) tevens stopten (CGVS, p.10) tot in 2018. Hieruit blijkt dan ook geenszins dat die vader u iets zou willen aandoen of u en uw familie zou willen vermoorden. Bijgevolg kan er uit dit incident dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Bovendien dateren deze feiten ook reeds van 9 jaar geleden.

Voorts stelt u dat de moeder van de andere dader, R.M.C.(...), u ook probeerde om te kopen via haar man (CGVS, p.14). U heeft hem echter niet laten uitspreken (ibid.) en stelt nadien dat u niet door anderen bent bedreigd of benaderd omwille van het proces (CGVS, p.16-17). U stelt dat de anderen nooit iets hebben gezegd en dat de echtgenoot van R.M.C.(...) enkel zei dat ze het jullie betaald gingen zetten (CGVS, p.17). Echter blijkt er nergens uit uw verklaringen dat ze gevolg gaf aan deze bedreigingen. Bijgevolg kan er uit deze incidenten evenmin een risico op ernstige schade in uwen hoofde worden afgeleid.

Wat betreft de nieuwe benaderingen door de vader van L.P.(...) in 2018 dient te worden opgemerkt dat het weinig steek houdt dat die man u plots zes jaar later begint te benaderen omdat zijn zoon een verzoek tot voorwaardelijke vrijlating zou hebben ingediend (CGVS, p.18). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat hij hiermee slechte intenties zou hebben, gezien hij u nooit heeft bedreigd. U zou hem in 2018 wel regelmatig in de buurt van de school van uw kinderen hebben gezien waar hij u dan probeerde aan te spreken, maar u kon dit telkens makkelijk ontwijken (CGVS, p.17). U weet bijgevolg ook niet wat die man dan van u wou en waarom hij in uw buurt opdaagde (ibid.). Er kan dan ook bezwaarlijk afgeleid worden dat die man u iets zou willen aandoen of dat u als gevolg van deze vage achtervolgingen een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Terzijde moet er overigens worden gewezen op de vaststelling dat u inconsistente verklaringen aflegt aangaande het verzoek tot voorwaardelijke vrijstelling. Zo stelt u dat zijn zoon dit verzoek reeds in 2014 deed (CGVS, p.17). Het houdt dan ook geen steek dat zijn vader u dan pas vier jaar later hierover zou beginnen benaderen. Vervolgens stelt u dan weer dat u in 2019 door de rechtbank geïnformeerd werd over dit verzoek tot voorwaardelijke vrijstelling en dat u hiervoor ook naar een hoorzitting moest (ibid.). Bij de DVZ daarentegen verklaarde u dan weer dat het verzoek tot voorwaardelijke vrijlating in 2017 werd ingediend en dat de achtervolgingen door de vader ook reeds in 2017 begonnen (Vragenlijst DVZ vraag 6). Uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de nieuwe benaderingen door de vader van L.P.(...).

Uw vrees dat L.P.(...) jullie misschien ook zal vermoorden omdat hij uw broer al heeft vermoord (CGVS, p.20), kan u dan ook op geen enkele wijze concretiseren. U heeft trouwens nooit nog iets vernomen van L.P.(...)(CGVS, p.20). Hij heeft u of uw familie namelijk nooit op eender welke manier benaderd of bedreigd en ook na zijn vrijlating, waarvan u tevens pas op de hoogte was na uw vertrek uit El Salvador, heeft u niets meer van hem vernomen. Dit wijst dan ook niet op een risico op ernstige schade in uwen hoofde.

Voorts haalt u nog algemene zaken aan die in uw wijk gebeuren door de bende. Zo stelt u dat bendeleden u regelmatig vragen stelden, dat ze uw auto beschadigden en dat ze soms drugs in uw tuin gooiden wanneer ze van de politie vluchtten (CGVS, p.11-12). Deze zaken zijn echter te kaderen binnen de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. Er kan niet uit worden afgeleid dat de bendeleden het specifiek op u gemunt hadden waardoor er dan ook geen nood aan internationale bescherming in uwen

hoofde kan worden vastgesteld. Tevens zijn deze zaken geenszins zwaarwichtig genoeg om beschouwd te worden als ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Tevens stelt u dat u bendeleden had gezien die op weg waren om iemand te vermoorden (CGVS, p.11). Echter kende u hierdoor geen problemen, noch werd u bedreigd (CGVS, p.20). U stelt wel dat enkele burens u vroegen of u iets had gezien, maar u kan niet aannemelijk maken dat ze dit in opdracht van de bende deden (ibid.). Er kan dan ook geen nood aan bescherming in uw hoofdte worden afgeleid uit deze gebeurtenis.

Verder haalt u ook aan dat u maandenlang werd aangesproken aan de bushalte door iemand die u vroeg of u gehuwd was (CGVS, p.12). Echter heeft deze man u nooit bedreigd of nadien toen u hem opnieuw zag u nog aangesproken (CGVS, p.22). Dit gegeven is dan ook niet voldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als ernstige schade.

Wat betreft de problemen die u aanhaalt in verband met uw partner P.c.(...), dient te worden opgemerkt dat er voor hem eveneens een weigeringsbeslissing genomen werd. Uit de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten kan namelijk geen gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofdte worden afgeleid. Tevens is er uit uw verklaringen evenmin een gegronde vrees betreffende u en uw kinderen af te leiden uit de vervolgingsfeiten die uw partner aanhaalt, noch haalt u zelf een vrees in dit verband aan.

Ten slotte haalt u nog aan dat u vreest dat de bende uw zoon zou inlijven bij hen. Echter hebben ze dit nooit geprobeerd (CGVS, p.21), wat uw vrees louter hypothetisch maakt. Hetzelfde geldt voor de vrees ten opzichte van uw dochter waarbij u stelt dat de bendes met haar kunnen doen wat ze willen en dat er in El Salvador veel meisjes verkracht en ontvoerd worden (CGVS, p.22). Er kan dan ook geen nood aan internationale bescherming in hun hoofdte worden vastgesteld.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. U legt namelijk uw paspoort neer, de paspoorten van uw kinderen, uw identiteitskaart, uw rijbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen. Deze documenten bevatten echter louter persoonsgegevens, die hier niet ter discussie staan. De documenten aangaande het overlijden van uw broer en de daaraan gekoppelde rechtszaak staven enkel dat hij inderdaad vermoord werd. Er kan echter niets uit worden afgeleid aangaande de bedreigingen die u als gevolg van de rechtszaak zou hebben ontvangen. De foto van uw wijk en de krantenartikels over uw wijk betreffen enkel algemene zaken in El Salvador en gaan niet over uw persoonlijke problemen. Bijgevolg kunnen ze bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat zij haar land is ontvlucht wegens een accumulatie van verschillende problemen die volgens haar overeenkomen met ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zij benadrukt dat de verwerende partij de moord op haar broer, de benaderingen en bedreigingen in 2012 alsook de veroordeling van de twee daders niet in twijfel trekt, en beargumenteert dat de benaderingen door de vader van L.P. in 2018-2019 wel degelijk geloofwaardig zijn. Verzoekster vervolgt dat de benaderingen door de vader van L.P. in 2018-2019 als pesterijen en een vorm van intimidatie kunnen worden opgevat, wat bij haar een aanzienlijke ongerustheid veroorzaakte. Om de personaliteit van die families aan te tonen, verwijst zij naar een persartikel (stuk 12) waarin te lezen valt dat naast M.C., ook twee familieleden van hem werden aangehouden.

Wat betreft de opmerking van de verwerende partij dat haar familie nog niet werd benaderd sinds de vrijlating van L.P., wijst verzoekster erop dat haar beide ouders nu in de VS verblijven (NPO, p. 7) en zij geen andere broers of zussen heeft. Deze grief is volgens haar dan ook ongegrond.

Dit samen met de verschillende problemen die zij ondervond met de bendeleden en met een onbekende man alsook de problemen van haar man, maakt haar leven, aldus verzoekster, onleefbaar. Zij stelt dat dit vanuit psychologisch oogpunt voor zowel haar als haar partner onhoudbaar werd.

Verder argumenteert zij dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om bescherming te bieden tegen het benedegeweld in het land. In dit verband kaart zij tevens het geweld aan tegen vrouwen in El Salvador.

Zij verwijst naar de veiligheidssituatie van zogenaamde 'returnees' en betoogt dat Salvadoranen die in het buitenland hebben verbleven worden geacht te beschikken over financiële middelen en hierdoor een risico lopen om te worden vervolgd. Zij haalt in dit verband aan dat zij reeds eerder werd benaderd door bendeleden.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador werpt verzoekster op dat het daar aanwezige geweld wel degelijk kadert binnen een binnenlands gewapend conflict en willekeurig is. Verzoekster citeert hierbij omstandig uit landeninformatie. Zij benadrukt in dit verband dat het feit dat zij een risicoprofiel heeft als returnee leidt tot een groter risico om slachtoffer te worden van dit willekeurig geweld.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoekster verschillende rapporten betreffende de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador, met name:

- stuk 3 : Human Rights Watch, *Deported to Danger, United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*;
- stuk 4 : International Crisis Group, *Life under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018;
- stuk 5 : International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017;
- stuk 6 : Human Rights Watch, *El Salvador – Events of 2018*;
- stuk 7 : Overseas Security Advisory Council (OSAC), *El Salvador – 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019;

- stuk 8 : UK Home Office, *Country Policy and Information Note El Salvador: Actors of protection*, februari 2021;
- stuk 9 : COI Focus, *El Salvador : Retour au pays des ressortissants*, 9 januari 2020, p. 22;
- stuk 10 : US Department of State, *2020 Country Reports on Human Rights Practices: El Salvador*, 30 maart 2021;
- stuk 11 : Human Rights Watch, *World Report 2021 – El Salvador*, 13 januari 2021;
- stuk 12 : El Diaro de Hoy, *Nuevos Delitos a implicados por muerte de chef*, 21 januari 2012.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoekster maakt op 25 juni 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met een psychologisch verslag van 23 juni 2021.

3.2. De verwerende partij maakt op 6 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021;
- COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing

inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart dat zij El Salvador heeft verlaten, enerzijds omdat zij werd gestalkt door de vader van L.P. die samen met R.M.C. haar broer vermoordde, en anderzijds omwille van problemen met bendeleden.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat de door verzoekster aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève vermelde redenen. De door verzoekster aangevoerde feiten zijn echter louter van gemeenrechtelijke (criminele) aard en kaderen in de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. Verzoekster betwist dit in haar verzoekschrift niet en brengt geen elementen aan die hierover anders doen denken.

Deze problemen zullen dan ook worden besproken in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekster betoogt nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt om door bendes te worden gevisieerd omwille van haar verblijf in het buitenland waardoor zij wordt geacht over financiële middelen te beschikken.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden gevisieerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van benedegerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals hierna zal blijken, worden verzoeksters aangevoerde problemen met de familie van de ouders die haar broer hebben gedood, niet voldoende zwaarwichtig dan wel niet geloofwaardig geacht. De incidenten die zij meemaakte met benedeleden zijn verder losstaand en van gemeenschappelijke criminele aard en zijn niet ernstig en zwaarwichtig genoeg om te worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster voor haar vertrek uit El Salvador reeds in het vizier is gekomen van een bende. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekster voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van benedeleden stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van benedegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand benedegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door benedeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het door verzoekster aangekaarte geweld tegen vrouwen in El Salvador, betreft informatie die algemeen van aard is. De Raad benadrukt dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht doch dat uit de landeninformatie niet blijkt dat alle vrouwen in El Salvador een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen (COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p. 19-20). Een groepsvervolging van vrouwen blijkt niet waardoor, zoals in de UNHCR-richtlijnen zelf wordt benadrukt, het risico afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, in casu het specifiek profiel of de specifieke omstandigheden van de betrokken vrouw, en in concreto moet worden aangetoond (p. 36-37). Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat zij een vrouw is, volstaat dan ook niet om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster vast te stellen. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij omwille van een specifiek profiel of omwille specifieke omstandigheden dan wel andere individuele omstandigheden als vrouw een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoekster komt niet verder komt dan het louter poneren van een vrees en het lopen van een risico.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland *kunnen* worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België sinds september 2019 voor de duur van de asielpprocedure, gelet op haar verblijf in El Salvador sinds haar geboorte in 1999, als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in haar hoofde aan te tonen.

Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade,

hetgeen des te meer geldt nu niet blijkt dat verzoekster ernstige en specifieke problemen kende met bendeleden.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

In zoverre verzoekster meent dat zij behoort tot de specifieke sociale groep gedefinieerd als ‘terugkeerders/returnees’ die in het buitenland hebben verbleven, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat uit artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet volgt dat er twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd: ten eerste, moeten de leden van de groep een *“aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden”*, of een kenmerk of geloof delen *“dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”* en, ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *“afwijkend”* wordt beschouwd. Hoewel de bewoordingen van de Vreemdelingenwet afwijken van de bepaling in de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad er op dat deze formulering werd ingevoerd op grond van de Kwalificatierichtlijn aangenomen in 2004, en dat het Hof van Justitie in het arrest X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel heeft geoordeeld dat een groep wordt geacht een *“specifieke sociale groep”* te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z, arrest van 7 november 2013, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov tegen Hongarije, pt. 89; RvS 5 maart 2021, nr. 14.253 (c)).

De Raad stelt evenwel vast dat voor zover verzoekster doet gelden dat zij behoort tot de specifieke sociale groep die wordt omschreven als ‘terugkeerders/returnees’, zij in geen van deze hypothesen voldoet aan de cumulatieve voorwaarden vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie. Er kan niet worden ingezien hoe verzoekster zou behoren tot een groep met een eigen identiteit die in de directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd, nu zij voor haar vertrek geen ernstige problemen kende met bendes, noch concreet aantoonde waarom dergelijk risico in haar geval zou bestaan in geval van terugkeer.

5.3. Het voorgaande volstaat voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie bij terugkeer naar El Salvador kan worden afgeleid. Waar in het verzoekschrift landeninformatie wordt geciteerd om aan te tonen dat zowel de bendes als de overheid in El Salvador zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies, toont verzoekster hiermee niet aan dat zij een individueel, reëel risico loopt om hiervan het slachtoffer te worden en blijft dit risico dan ook hypothetisch.

6.2.1. Subsidiare bescherming kan ook worden verleend aan die persoon ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiare bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asieltaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De

mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

6.2.2. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de benaderingen in 2012 door de vader van L.P. en de moeder van R.M.C. onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden gelijkgeschakeld met een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt hierover terdege gemotiveerd als volgt:

“In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat de benaderingen in 2012 door de vader van L.P.(...) geenszins zwaarwichtig genoeg zijn om beschouwd te worden als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo sprak hij u enkel aan op de hoorzittingen van de rechtszaak en heeft hij u nooit bedreigd (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p.16). Hij probeerde het namelijk enkel op een akkoordje met u te gooien en bood u geld aan opdat u de zaak zou laten vallen (ibid.). U weigerde dit telkens en uiteindelijk werden de twee mannen veroordeeld tot 15 jaar cel (CGVS, p.13), waarna de benadering door de vader van L.P.(...) tevens stopten (CGVS, p.10) tot in 2018. Hieruit blijkt dan ook geenszins dat die vader u iets zou willen aandoen of u en uw familie zou willen vermoorden. Bijgevolg kan er uit dit incident dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Bovendien dateren deze feiten ook reeds van 9 jaar geleden.

Voorts stelt u dat de moeder van de andere dader, R.M.C.(...), u ook probeerde om te kopen via haar man (CGVS, p.14). U heeft hem echter niet laten uitspreken (ibid.) en stelt nadien dat u niet door anderen bent bedreigd of benaderd omwille van het proces (CGVS, p.16-17). U stelt dat de anderen nooit iets hebben gezegd en dat de echtgenoot van R.M.C.(...) enkel zei dat ze het jullie betaald gingen zetten (CGVS, p.17). Echter blijkt er nergens uit uw verklaringen dat ze gevolg gaf aan deze bedreigingen. Bijgevolg kan er uit deze incidenten evenmin een risico op ernstige schade in uww hoofde worden afgeleid.”

Verzoekster laat deze motieven geheel ongemoeid en deze blijven dan ook gehandhaafd.

6.2.3. Wat betreft de beweerde nieuwe bedreigingen door de vader van L.P. in 2018 oordeelt de Raad dat deze, voor zover geloofwaardig, evenmin getuigen van een reëel risico op ernstige schade.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt hier anders over te doen denken.

Zij volhardt dat zij in 2018 opnieuw werd benaderd door de vader van L.P. Gezien de inconsistente verklaringen die zij daarover heeft afgelegd, wordt de geloofwaardigheid hiervan evenwel danig ondermijnd.

Zo stelt verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat deze benaderingen door de vader van L.P. opnieuw begonnen in 2018 (NPO, p. 10), dat zij in 2019 door de rechtbank geïnformeerd werd over het verzoek tot voorwaardelijke vrijstelling van L.P. en dat zij hiervoor ook naar een hoorzitting moest (NPO, p. 17); in het verzoekschrift wordt vermeldt dat de procedure in 2018 werd ingeleid (p. 7). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) daarentegen verklaarde verzoekster dat het verzoek tot voorwaardelijke vrijlating in 2017 werd ingediend en dat de achtervolgingen door de vader ook reeds in 2017 begonnen: *“Vanaf 2017 ben ik opnieuw lastig gevallen door deze familie en gevolgd.”* (CGVS vragenlijst, vraag 5).

Verzoekster werpt in het verzoekschrift op dat de interviews op de DVZ vaak in moeilijke omstandigheden plaatsvinden, dat asielzoekers soms verplicht zijn te tekenen zonder dat de tolk de opgetekende verklaringen opnieuw leest, dat zij in dit verband pas bij het CGVS fouten en correcties meldde, en dat de manier waarop het interview wordt gevoerd onmogelijk te controleren valt aangezien zij tijdens dit interview niet worden bijgestaan door een advocaat.

Dit betoog overtuigt niet als verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden en de Raad wijst op wat volgt.

Het gehoorverslag op de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven. Het biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoekster mag bewijzen dat zij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Zij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Verzoekster slaagt hier evenwel niet in. Door zich louter af te vragen of deze vertaling wel een getrouwe weergave is van haar verklaringen, gelet op de omstandigheden waarin het interview op de DVZ plaatsvindt (met lawaai, soms geen herlezing, zonder advocaat), toont verzoekster niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoekster maakte overigens tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS geenszins gewag van enig tolk- of taalprobleem. Zij gaf ten overstaan van het CGVS zelfs aan dat het interview bij de DVZ goed was verlopen (NPO, p. 2). Wel merkte zij op dat er wat verwarring was over het jaartal en verduidelijkte zij dat het verzoek om voorwaardelijke vrijlating in 2019 werd ingediend en niet in 2017 (NPO, p. 2-3). Deze correctie betreft echter wederom een andere versie van de feiten, nu later tijdens het persoonlijk onderhoud en ook in het verzoekschrift wordt verklaard dat de procedure van voorwaardelijke vrijlating in 2018 werd ingeleid, waarna de benaderingen door de vader van L.P. (in 2018) opnieuw begonnen. Over haar opgetekende verklaringen bij de DVZ dat deze benaderingen in 2017 zijn begonnen, maakte verzoekster daarentegen geen correctie; behalve bovenvermelde verwarring had verzoekster geen verdere opmerkingen over het interview bij de DVZ (NPO, p. 3). Verzoeksters tegenstrijdige verklaringen in dit verband blijven dan ook onverminderd overeind. Het gegeven dat zij er niet in slaagt om doorheen haar gehoren bij de DVZ en het CGVS noch in haar verzoekschrift eensluidende verklaringen af te leggen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de nieuwe benaderingen door de vader van L.P.

Het betoog dat de procedure van 2014 mogelijk een beroep betrof waarvan zij niet op de hoogte werd gebracht en de argumentatie dat zij documenten heeft neergelegd omtrent de moord op haar broer en de voorwaardelijke vrijlating van L.P., kan de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot de procedure inzake voorwaardelijke vrijlating evenmin in een ander daglicht stellen. Integendeel, indien verzoekster in het bezit is van zulke documenten, dan mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij verklaringen aflegt die stroken met de inhoud van deze documenten.

Bovendien zijn de nieuwe benaderingen door de vader van L.P., in zoverre hieraan geloof kan worden gehecht, niet voldoende ernstig en zwaarwichtig om te getuigen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Nergens uit verzoeksters verklaringen kan immers blijken dat hij hiermee slechte intenties zou hebben, aangezien hij haar nooit heeft bedreigd.

Verzoekster argumenteert in voorliggend verzoekschrift dat deze meerdere pogingen van benadering, zowel in 2012 als in 2018, als pesterijen en als een vorm van intimidatie kunnen worden opgevat, maar zij overtuigt niet. Zo bemerkt de commissaris-generaal wat betreft de benaderingen in 2012 terecht dat de vader van L.P. verzoekster enkel aansprak op de hoorzittingen van de rechtszaak; hij heeft haar nooit bedreigd (NPO, p.16). Hij probeerde enkel tot een overeenkomst te komen met verzoekster en bood haar geld aan opdat zij de zaak zou laten vallen. Niettegenstaande verzoekster dit weigerde en de twee mannen werden veroordeeld tot 15 jaar cel (NPO, p.13), stopten de benaderingen door de vader van L.P. tot in 2018 (NPO, p. 10). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat die vader verzoekster iets zou willen aandoen of haar en haar familie zou willen vermoorden. Verzoekster zou hem in 2018 vervolgens regelmatig in de buurt van de school van haar kinderen hebben gezien waar hij haar dan probeerde aan

te spreken, maar zij kon dit telkens makkelijk ontwijken. Verzoekster weet ook niet wat die man dan van haar wou en waarom hij in haar buurt opdaagde (NPO, p.17). Zelfs indien verzoekster deze benaderingen in 2018 aannemelijk weet te maken, dan bereiken deze, ook in haar individuele omstandigheden, geenszins het minimumniveau aan ernst of hardheid om als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te worden beschouwd. Uit deze benaderingen kan verder niet worden afgeleid dat die man haar iets zou willen aandoen of dat zij als gevolg van deze vage benaderingen en achtervolgingen een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster citeert in haar verzoekschrift nog een persartikel waaruit blijkt dat naast de andere dader R.M.C., ook twee familieleden van hem werden aangehouden. Zij wil hiermee het crimineel milieu van de families duiden en het risico dat zij loopt. De Raad leest in dit artikel echter dat deze twee familieleden in 2012 zijn aangehouden, onder meer wegens het simuleren van een misdrijf om een ander misdrijf te verhullen, in casu de moord op verzoeksters broer. Verzoekster kan hiermee echter bezwaarlijk aantonen dat zowel de familie van R.M.C. als de familie van L.P. zich in het crimineel milieu bevindt, laat staat dat de familie van R.M.C. haar anno 2021 iets zouden willen aandoen omwille van de veroordeling in 2012. Behalve dat ook deze familie haar heeft benaderd en probeerde om te kopen in 2012, heeft zij geen ernstige gevolgen gekend naar aanleiding van de veroordeling van beide daders.

Verzoeksters vrees voor represailles, in casu dat L.P. haar en haar gezin misschien ook zal vermoorden, rekening houdend met het eerder gedrag van de families en hun milieu, kan gelet op voorgaande vaststellingen dan ook niet langer worden volgehouden. Ook kan zij dit op geen enkele wijze concretiseren en blijft zij bij loutere veronderstellingen, te meer zij nooit nog iets heeft vernomen van L.P., die haar of haar gezin nooit op eender welke manier heeft benaderd of bedreigd (NPO, p. 20). Dit alles wijst dan ook niet op een reëel risico op ernstige schade in haren hoofde bij terugkeer naar El Salvador.

De documenten aangaande het overlijden van haar broer en de daaraan gekoppelde rechtszaak bevestigen dat hij werd vermoord. Deze elementen staat niet ter discussie. Uit deze documenten kan evenwel geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de beweerde bedreigingen die zij als gevolg van de rechtszaak zou hebben ontvangen en werpen derhalve geen ander licht op voormelde overwegingen.

6.2.4. De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld. Verzoekster beschrijft inderdaad de algemene onveiligheidssituatie in El Salvador en maakt melding van verschillende gebeurtenissen die zich over de jaren heen voordeden in haar colonia Jardines de Colcán in Santa Tecla gelegen in het departement La Libertad en die de aanwezigheid van bendeleden en criminaliteit bevestigen, maar dit is op zich niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster aannemelijk te maken, nu zij op geen enkel moment aantoonst of aannemelijk maakt dat zij tijdens deze gebeurtenissen persoonlijk door deze bendeleden werd bedreigd of hierdoor persoonlijk ernstige problemen ondervond (NPO, p. 11, 12).

Om de situatie nog verder te schetsen, haalt verzoekster aan dat bendeleden haar regelmatig vragen stelden, dat ze haar auto beschadigden en dat ze soms drugs in haar tuin gooiden wanneer ze voor de politie vluchtten (NPO, p. 11, 12). Deze feiten zijn evenwel één voor één losstaande incidenten en tonen enkel aan dat een groot deel van het openbaar leven in El Salvador criminaliteit kent, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist. Nergens uit haar verklaringen blijkt evenwel dat verzoekster als gevolg van deze incidenten verdere ernstige problemen kreeg met bendeleden of door hen systematisch werd gevisieerd en waaruit een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid. De Raad wijst erop dat het in deze afzonderlijke gevallen gaat om louter gemeenrechtelijke feiten die kaderen in de algemene veiligheids-situatie die El Salvador kenmerkt en die betreuenswaardig zijn maar die, zelfs als ze cumulatief worden gezien, niet voldoende ernstig zijn om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen nuttige elementen aan die hierover anders doen denken.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gemotiveerd:

“Voorts haalt u nog algemene zaken aan die in uw wijk gebeuren door de bende. Zo stelt u dat bendeleden u regelmatig vragen stelden, dat ze uw auto beschadigden en dat ze soms drugs in uw tuin gooiden wanneer ze van de politie vluchtten (CGVS, p.11-12). Deze zaken zijn echter te kaderen binnen de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. Er kan niet uit worden afgeleid dat de bendeleden het specifiek op u gemunt hadden waardoor er dan ook geen nood aan internationale bescherming in uwen

hoofde kan worden vastgesteld. Tevens zijn deze zaken geenszins zwaarwichtig genoeg om beschouwd te worden als ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Tevens stelt u dat u bendeleden had gezien die op weg waren om iemand te vermoorden (CGVS, p.11). Echter kende u hierdoor geen problemen, noch werd u bedreigd (CGVS, p.20). U stelt wel dat enkele burens u vroegen of u iets had gezien, maar u kan niet aannemelijk maken dat ze dit in opdracht van de bende deden (ibid.). Er kan dan ook geen nood aan bescherming in uw hoofde worden afgeleid uit deze gebeurtenis.

Verder haalt u ook aan dat u maandenlang werd aangesproken aan de bushalte door iemand die u vroeg of u gehuwd was (CGVS, p.12). Echter heeft deze man u nooit bedreigd of nadien toen u hem opnieuw zag u nog aangesproken (CGVS, p.22). Dit gegeven is dan ook niet voldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als ernstige schade.”

Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie is louter algemeen van aard en volstaat niet om in concreto aannemelijk te maken dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst in haar hoofde een reëel risico loopt op crimineel geweld dat het minimumniveau bereikt om te worden aangemerkt als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 , § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.2.5. Verzoekster verwijst nog naar de beweerde problemen van haar partner P. met bendeleden, een element waarvan zij stelt dat het haar ongerustheid mede aanzienlijk verhoogt. De Raad merkt hierbij echter op dat hij in het arrest van 8 oktober 2021 met nr. 261 883 heeft vastgesteld dat haar echtgenoot op grond van de door hem aangehaalde problemen geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekster brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die hier een ander licht op werpen nu zij niet verder komt dan het herhalen van en volharden in de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

6.2.6. Wat betreft haar vrees ten aanzien van haar kinderen, stelt de commissaris-generaal terdege: *“Ten slotte haalt u nog aan dat u vreest dat de bende uw zoon zou inlijven bij hen. Echter hebben ze dit nooit geprobeerd (CGVS, p.21), wat uw vrees louter hypothetisch maakt. Hetzelfde geldt voor de vrees ten opzichte van uw dochter waarbij uw stelt dat de bendes met haar kunnen doen wat ze willen en dat er in El Salvador veel meisjes verkracht en ontvoerd worden (CGVS, p.22). Er kan dan ook geen nood aan internationale bescherming in hunnen hoofde worden vastgesteld.”* Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die deze pertinente vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

6.2.7. Verzoekster argumenteert nog dat deze verschillende gebeurtenissen, die samen moeten worden genomen, een aanzienlijke ongerustheid ten aanzien van haar en haar echtgenoot hebben veroorzaakt, waardoor zij van mening is dat ze ernstige schade heeft ondergaan in haar land van herkomst en dat ze *“een gegronde vrees van ernstige schade”* heeft in geval van terugkeer, en dit wegens de veiligheidscontext in El Salvador. Verzoekster benadrukt haar psychologisch lijden ten gevolge van de verschillende problemen die zij heeft gekend en legt middels een aanvullende nota ter staving hiervan een psychologisch verslag van 23 juni 2021 neer. Verder betreft verzoekster nog dat *“het subjectieve element van haar angst in de bestreden handeling niet in aanmerking is genomen en beoordeeld”*.

Verzoekster kan in haar betoog niet worden bijgetreden.

In casu stelt de Raad vast dat het psychologisch verslag een weerslag bevat van de door verzoekster aangevoerde vervolgingsfeiten. De behandelende psycholoog vermeldt dat verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom ten gevolge van traumatische gebeurtenissen voorvallen in het land van herkomst, met name de moord op haar broer, de benaderingen door de vader van een van de daders in 2012, de incidenten met bendeleden in 2018-2019 en de problemen die haar partner heeft gekend.

In zoverre verzoekster hiermee een begin van bewijs wil leveren van haar verklaringen en traumatische ervaringen, benadrukt de Raad dat de psycholoog, die het voorliggende verslag heeft opgesteld, zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen heeft gebaseerd op de verklaringen van verzoekster en niet op een objectieve bron van informatie. Aan dit verslag kan bijgevolg slechts een zeer beperkt gewicht worden gegeven. Verder onderstreept de Raad dat de commissaris-generaal in deze over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid beschikt om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen.

In casu wordt de moord op verzoeksters broer en de rechtszaak tegen de twee daders niet betwist. Evenmin worden de benaderingen door de families van de daders L.P. en R.M.C. in 2012 naar

aanleiding van deze rechtszaak betwist; ze worden wél onvoldoende zwaarwichtig geacht. Eenzelfde redenering geldt voor de geschetste incidenten met de benedeleden in 2018-2019.

Waar in het verslag nog wordt verwezen naar de problemen die haar partner gekend heeft, blijkt uit 's Raads arrest van 8 oktober 2021 met nr. 261 883 dat uit de beweerde problemen van haar echtgenoot geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid.

Ter terechtzitting merkt de verwerende partij terecht op dat in het verslag wordt vermeld dat verzoekster werd bedreigd (*“est menacée”*) door de vader van L.P., terwijl verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat de vader haar nooit heeft bedreigd (NPO, p. 16).

Verder is het opmerkelijk dat het psychologisch verslag geen enkele melding maakt van de benaderingen door de vader van L.P. in 2018, hetgeen bevestigt dat aan deze voorgehouden benadering geen geloof kan worden gehecht, zoals hierboven reeds uiteengezet. De bevinding dat verzoekster aan PTSD zou lijden, maakt, gelet op het voorgaande, nog niet dat haar verklaringen over deze benaderingen vanaf 2018 geloofwaardig zijn en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar psychologische problemen.

De tegenstrijdigheden en lacunes tussen het psychologisch verslag en verzoeksters verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, zwakken daarenboven de conclusies in het psychologisch verslag in ernstige mate af nu blijkt dat de behandelende psycholoog zich voor zijn diagnose enkel op de verklaringen van verzoekster baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas. Het psychologische verslag geeft aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychische problemen. Uit dit verslag kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychische problemen en de (beweerde) incidenten met de vader van L.P., met de benedeleden of de problemen van haar partner.

De Raad kan aannemen dat een aantal gebeurtenissen in het leven van verzoekster en haar gezin, zoals de moord op haar broer, samen genomen met de algemene veiligheidscontext in El Salvador, verzoekster inderdaad een gevoel van onveiligheid bezorgen en psychologisch raken, maar dit kan niet volstaan om aan te tonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming. Het verandert immers niets aan de bevinding dat de incidenten waarop verzoekster haar beschermingsverzoek baseert, in zoverre geloofwaardig en cumulatief beoordeeld en rekening houdend met haar gevoelens van angst, op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Een gevoel van aanzienlijke of verhoogde ongerustheid en angst kan immers niet op ernstige wijze worden gelijkgesteld met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing; alle drie begrippen die slaan op mishandelingen die een minimumniveau aan hardheid bereiken en betrekking hebben op werkelijke lichamelijke schade of intens fysiek of geestelijk lijden. Om van een vernederende behandeling te kunnen spreken, moet de vernedering eveneens een minimale graad van ernst of hardheid overschrijden (zie EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 52). Uit het psychologisch verslag kan zulk intens psychisch lijden niet blijken; integendeel, er wordt gewag gemaakt van een herstelproces dat gestaag vordert, van een goed vermogen tot weerbaarheid en het terugvinden van energie. Verzoekster toont verder niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning.

Voorts wijst de Raad erop dat het risicocriterium in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet een objectieve vereiste is: het houdt in eerste instantie een beoordeling in van alle specifieke feiten en omstandigheden van de zaak, zodat het eventueel bestaan van een objectief gevaar kan worden vastgesteld. Een subjectieve vrees kan een belangrijke factor zijn in het beoordelen van de feiten, maar enkel in tweede orde: een subjectieve vrees is enkel relevant wanneer er een objectieve basis is, met name zwaarwegende gronden, die het bestaan van een reëel risico onderbouwt (zie in deze zin EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 340: *“The subjective view of events which may arouse feelings of fear or uncertainty in an individual with regard to his or her fate is, without any doubt, an important factor to be taken into account when assessing the facts (see paragraphs 378-81 and 445 below). However, when the Court examines an extradition measure under Article 3 of the Convention, it first assesses the existence of an objective danger which the extraditing State knew or ought to have known about at the time it reached the disputed decision.”*). Uit wat voorafgaat blijkt dat uit de verschillende incidenten, voor zover geloofwaardig, in hoofde van verzoekster, bij terugkeer naar El Salvador, geen objectief gevaar, dit is een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan blijken. Er zijn geen zwaarwegende gronden die het bestaan van een reëel risico in hoofde van verzoekster onderbouwen.

Ten slotte bemerkt de Raad dat waar in het psychologisch verslag wordt gesteld dat verzoekster ernstige psychologische problemen heeft die haar vermogen om te vertellen hinderen, niet zonder meer

kan blijken dat haar psychologische problemen haar zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen bij DVZ of het CGVS. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen elementen kenbaar heeft gemaakt die het vertellen van haar verhaal kunnen bemoeilijken (AD CGVS, stuk 8, vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” DVZ 17 juni 2020). Verder blijkt uit het psychologisch verslag niet dat verzoekster omwille van psychologische problemen in de absolute onmogelijkheid verkeert de door haar beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. Er kan uit dit verslag niet blijken dat haar cognitieve vermogens en geheugenfuncties zodanig zijn aangetast dat het voor de asiel instanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS of uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster was immers in staat om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Zij kon eveneens omstandige en precieze verklaringen en beschrijvingen geven. Verzoekster maakte tijdens haar gehoor op het CGVS ook nergens melding van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen of dat zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Uit niets blijkt noch toont verzoekster aan dat haar mentale gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties of lacunes.

6.2.8. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over El Salvador, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekster geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar El Salvador kan blijken. Een individuele beschermingsnood wordt niet aannemelijk gemaakt. Het blijkt niet dat verzoekster werd of alsnog wordt geveiseerd door de families van L.P. en R.M.C. Evenmin zijn er concrete indicaties dat zij en/of haar kinderen door bendeleden in het oog worden gehouden.

Verzoekster brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

Verzoeksters betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kan krijgen is, gelet op wat voorafgaat, niet dienstig.

6.2.9. De overige door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“U legt namelijk uw paspoort neer, de paspoorten van uw kinderen, uw identiteitskaart, uw rijbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen. Deze documenten bevatten echter louter persoonsgegevens, die hier niet ter discussie staan. (...) De foto van uw wijk en de krantenartikels over uw wijk betreffen enkel algemene zaken in El Salvador en gaan niet over uw persoonlijke problemen. Bijgevolg kunnen ze bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen.”*

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden

geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

De door verzoekster aangebrachte landeninformatie kan niet tot een ander besluit leiden nu de meeste van de door haar geciteerde landenrapporten ook in de COI Focus van 2020 in aanmerking werden genomen en verder ook niet aantonen dat het bendegerelateerd geweld niet doelgericht zou zijn. De door verzoekster in dit verband geciteerde passages uit verschillende landenrapporten en artikelen bevestigen het hoge aantal moorden in El Salvador en het feit dat het bendegeweld er wijdverspreid is, maar tonen niet aan dat het geweld willekeurig van aard is. Ook uit de vaststelling dat het loutere verhuizen van de ene wijk naar een andere, door een rivaliserende bende gecontroleerde, wijk dodelijke gevolgen kan hebben, kan niet worden afgeleid dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn, nu uit de landeninformatie blijkt dat in dergelijke gevallen de betrokkene individueel wordt geviséerd door de bende omdat hij uit een door een rivaliserende bende gecontroleerd gebied komt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Het betoog van verzoekster dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en graad van willekeur van het geweld en dat de centrale vraag in de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet zozeer te maken heeft met het bestaan van een situatie van gewapend conflict maar wel met de intensiteit en mate van willekeur van het geweld is bijgevolg niet dienstig.

Hetzelfde geldt voor haar betoog dat zij als returnee een groter risico zou lopen op willekeurig geweld.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund en heeft vooral betrekking op de hoge moordcijfers in dat land, hetgeen op zich niet aantoonbaar is van willekeurig geweld in de zin van de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES